

[Alvilda Larsen.]

at være rimeligt, at man også for visse kunstneriske danske film, og tillige udenlandske film, indfører afgiftsfrihed. Det er, såvidt jeg kan forstå, et spørgsmål, man også rejste, da loven sidst var til revision. I 1946 blev spørgsmålet om afgiftsfrihed for visse film — jeg tænker ikke på kulturfilmene, men på visse kunstneriske film — også drøftet, men det blev afvist med den begrundelse, at det var et skatteteknisk spørgsmål, og at skattevæsenet ikke ville være i stand til at foretage bedømmelse af, hvilke film der i givet fald skulle fritages for afgift. Jeg mener, at hvis der ellers er vilje til at anerkende det synspunkt, at visse film i dag er af lige så stor kulturel værdi som teatrenes skuespil, så må man også kunne finde en eller anden fremgangsmåde, hvorved man bliver i stand til at afgøre, hvilke film der er kunstnerisk ledige film, som bør fritages for afgift. Jeg vil gerne rejse det spørgsmål overfor den højtærede finansminister, om der ikke kan findes en farbar vej til at fritage virkelig gode kunstneriske film for afgift.

Den foretagne ændring af beregningen af skatten, hvorefter man lægger brutto-entreprisindtægten til grund i stedet for netto-entreprisindtægten, synes jeg er rimelig af praktiske grunde. Måske kunne man indvende, at det er praktisk, at folk, der køber billetter, er i stand til af billetten at se, hvor meget de i virkeligheden betaler i indirekte skat til staten.

Det var de bemærkninger, jeg havde at gøre til lovforslaget. Vi er som sagt tilfredse med det, men måske må jeg tilføje, at når den højtærede finansminister nu kommer med et forslag om mindre afgift til statskassen, er det vel ikke udtryk for, at finansministeren har skiftet mening og har mindre lyst til at hente afgifter til statskassen. Årsagen er vel snarere, at publikum har svigtet. Det er altså visse erhvervs-mæssige grunde, der tvinger finansministeren til at nedsætte afgifterne, og i den forbindelse vil jeg kun gøre opmærksom på, at det også ville være ønskeligt, om man på andre områder ville yde afgiftslettelser. Det er i allerhøjeste grad tiltrængt med de gældende priser og med de indtægter, som den jævne befolkning har i dag.

Funck Jensen: Ud fra retsforbundets synspunkter er det et fremskridt, at teaterforestillinger og andre forlystelsesgrene nu får skattefrihed. På en vis måde er det måske forkert i forbindelse med det foreliggende

forslag at bruge udtrykket „skattefrihed for teatre og andre forlystelsesgrene“, eftersom det i realiteten i alt fald i almindelighed ikke er de næringsdrivende, der betaler skatterne, men publikum, og det vil derfor også normalt være publikum, der gennem nedsættelsen af billetpriserne får fordel af forlystelsesskattens bortfald. At publikum måske ikke vil få denne fordel i øjeblikket, skyldes den lavkonjunktur, teatrene for tiden er inde under, en lavkonjunktur, som har medført, at de fleste teatre giver underskud. Det er dog ikke det normale, og når forholdene bedres, kan der ikke være tvivl om, at skattefrihed for teatrene vil komme publikum til gode, og sådan bør det også være. Men hvorfor afskaffer man ikke helt forlystelsesskatten på alle forlystelser? Hvorfor skal folk betale $\frac{3}{8}$ af billetprisen i skat, når de i biografteatrene ser levende billeder af f. eks. Ebbe Rode og andre danske skuespillere, medens det herefter, iøvrigt ganske fornuftigt, er skattefrit at nyde de samme kunstners kunst, om jeg så må sige, in natura i et teater, hvor skuespillerne fremstiller sig ikke på billeder, men i kød og blod? Hvorfor skal folk, der har råd til at købe en dyr billet til første parket i Det kongelige Teater, hvor de i timevis kan nyde blomsten af Danmarks scenekunst i levende virkelighed — endda med direkte statstilskud, eftersom Det kongelige Teaters underskud bæres af skatteydere fra Skagen til Gedser og fra Christiansø til Blåvandshuk —, hvorfor skal disse ofte mere velstillede teatergængere have afgiftsfri billetter, medens folk med jævne indtægter, der kun har råd til at gå i biografen, skal betale $\frac{3}{8}$ af billetprisen i skat, altså en afgift til staten på 60 øre af en biografteaterbillet til 1 kr. 60 øre? Jeg troede ellers, at regeringens program gik ud på at beskatte dem mest, der har de største økonomiske evner, men ifølge det foreliggende lovforslag gør man lige det modsatte, idet man pålægger den billigste og derfor af den jævne befolkning mest benyttede form for forlystelse, nemlig biografteaterforestillinger, den højeste skat, medens de dyrere teaterbilletter helt op til de allerdyreste billetter, nemlig orkesterpladserne, nu foreslås gjort skattefri.

Jeg ser ikke noget rimeligt, ikke noget fornuftigt demokratisk princip og slet ikke nogen retfærdighed i denne forskelsbehandling af det økonomisk mere velstillede og det økonomisk mindre velstillede publikum. Demokratisk lovgivning må gå ud på at stille alle lige for loven, men denne